

Arrest

nr. 137 813 van 2 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 2 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 december 2014.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat D. ANDRIEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende de weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.1. Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

1.2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, met name zijn beweerde tewerkstelling voor het MPLA op de inlichtingendienst en zijn beweerde vervolging door deze partij.

Verzoekers vorige asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 45 549 van 29 juni 2010 omdat zijn asielaanvraag ongelooftwaardig is.

Ter ondersteuning van zijn derde asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten neer: een proces-verbaal en de oproepingsbrief naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag waaraan hij geen gehoor gaf, een brief van zijn broer en twee oproepingsbrieven voor ondervraging van de Angolese politie voor 9/1/2012 en 19/1/2012.

1.3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongelooftwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongelooftwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

1.4.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De in het verzoekschrift aangevoerde schending van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

1.4.2. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat het gehoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende aanwijzingen bevat dat zijn verklaringen door een gemachtigde werd afgenomen in overeenstemming met de bepalingen van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat verzoeker zelf stelt dat "het gehoorverslag van het Vreemdelingen Zaken door de ambtenaar "JL" afgenomen [werd]". Verzoeker is derhalve in staat te achterhalen welke ambtenaar het gehoor heeft afgenomen. De onleesbare handtekening doet niets af aan deze vaststelling.

Waar verzoeker voorts stelt dat aangezien het gehoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken geen identiteiten van de agent en van de tolk alsmede geen duur van het gehoor bevat, het in strijd is met de artikelen 16 en 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dienen gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, stelt de Raad vast dat noch artikel 16 noch artikel 17 van dit Koninklijk Besluit vereist dat de identiteit van de tolk en van ambtenaar die het gehoor afneemt of de duur van het gehoor in de verklaring moeten worden opgenomen. Met betrekking tot de ambtenaar belast met het gehoor van de asielzoeker wordt enkel vermeld dat de verklaring die tijdens het gehoor wordt opgesteld de initialen van de desbetreffende ambtenaar bevat, wat in casu ook gebeurd is. Met betrekking tot de tolk wordt vermeld dat de eventuele aanwezigheid van een tolk met vermelding van zijn identificatienummer dient te bevatten, wat in casu ook vermeld werd. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij in zijn verzoekschrift voorhoudt dat het gehoorverslag niet voldoende is om te bewijzen dat zijn verklaringen wel door een gemachtigde van de Minister werden afgenomen zoals bepaald in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, noch waar hij meent dat de inhoud van dit document geen bewijswaarde kan hebben en dat de beslissingen die gebaseerd zijn op dit onregelmatig gehoorverslag zich de onregelmatigheden toe-eigent. Verzoeker toont overigens op generlei wijze aan dat de vaststellingen van de bestreden beslissing geen grondslag zouden vinden in de verklaringen die hij heeft afgelegd met betrekking tot de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

1.4.3. In de mate verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal er voor gekozen heeft om geen bijkomend gehoor af te leggen, wijst de Raad er op dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De commissaris-generaal kan conform artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet, afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet. De commissaris-generaal kan bijgevolg oordelen dat hij, na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de wet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen (cf. Verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen).

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar het feit dat verzoeker geen

nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden, zoals in casu waarom de commissaris-generaal afziet van een persoonlijk onderhoud met verzoeker.

1.5. De Raad wijst er voorts op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers zijn eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoot in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komen dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

1.6. In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en de gegevens van het administratief dossier, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

1.7. In zoverre verzoeker verwijst naar de artikelen 3 en 13 EVRM, de artikelen 41 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikelen 10 a), 15 en 39 van de Richtlijn 2005/85/EG, rechtspraak van het Hof van Justitie, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en zijn aanvoert dat hij in strijd met de artikelen 3 en 13 EVRM zijn vrees voor mishandeling niet konden verdedigen vermits hij door de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord werd zonder bijstand van een advocaat en hij niet door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord, wijst de Raad erop dat artikel 13 EVRM het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt en artikel 47 van het Handvest het recht op een doeltreffende voorziening in rechte alsook het recht op een onpartijdig gerecht omvat. De Raad benadrukt dat verzoeker met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 13 EVRM. Ook aan het recht om gehoord te worden zoals voorzien in artikel 41 van het Handvest werd te dezen voldaan vermits verzoeker, zoals hij zelf in zijn verzoekschrift aangeeft, door de Dienst Vreemdelingenzaken werd gehoord. Waar verzoeker stelt dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd bijgestaan door een raadsman, gaat hij eraan voorbij dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rechtsprekend orgaan is en de verplichting om de rechten van verdediging na te leven in administratieve procedures enkel in tuchtzaken gelden, behoudens andersluidend voorschrift. In tegenstelling tot wat verzoeker meent, blijkt uit de aangehaalde artikelen van de Procedurerichtlijn geenszins dat de asielzoeker bij elk gehoor bij de asielinstanties moet kunnen worden bijgestaan door een raadsman. Wat betreft het feit dat verzoeker niet gehoord werd door de commissaris-generaal, verwijst de Raad naar hetgeen desbetreffend hierboven werd gesteld in punt 4.3.

1.8. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2. Inzake het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Wat de beslissing “bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker” (bijlage 13quinquies) betreft, dient te worden vastgesteld dat het verzoekschrift onontvankelijk voorkomt omdat, met toepassing van artikel 39/69, §1, tweede lid, 6° van voormelde wet, het niet in de taal van de rechtspleging werd ingediend overeenkomstig artikel 51/4 van dezelfde wet.

Het beroep is dan ook slechts ontvankelijk voor zover het de beslissing van “weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag” betreft, en moet onontvankelijk worden verklaard voor zover het het “bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker” betreft.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 december 2014, stelt verzoekende partij dat zij geen commentaar heeft op de beschikking waar het de 13 *quinquies* betreft. Zij wijst er voorts op dat verschillende nieuwe stukken werden ingediend, met name een proces-verbaal en de oproepingsbrief naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag waaraan zij geen gehoor gaf, een brief van haar broer en twee oproepingsbrieven voor ondervraging van de Angolese politie voor 9/1/2012 en 19/1/2012. Verzoekende partij stelt dat wanneer zij fotokopieën aflevert ten bewijze van haar relaas, dit niet wil zeggen dat er geen hogere waarde dient te worden toegekend aan deze fotokopieën aangezien de geloofwaardigheid door deze fotokopieën kan worden hersteld. Verzoekende partij wijst erop dat haar documenten niet in aanmerking werden genomen omdat zij niet aanwezig was tijdens het gehoor van haar tweede asielaanvraag.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij ook ter terechtzitting in gebreke blijft de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen, die deugdelijk zijn en allen steun vinden in het administratief dossier, op een afdoende wijze te weerleggen of te ontcrachten. Zij beperkt zich immers tot een loutere opsomming van de door haar neergelegde documenten, zonder evenwel enig concreet verweer te voeren tegen de door de commissaris-generaal gedane bevindingen omtrent deze documenten. Waar verzoekende partij hekelt dat er geen bewijswaarde wordt gehecht aan de door haar neergelegde documenten omdat het louter fotokopieën betreffen, stelt de Raad vast dat verzoekende partij met dergelijk verweer volledig voorbij gaat aan wat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd. Zo wordt in de bestreden beslissing het volgende vastgesteld: *“U legt een oproepingsbrief en een proces verbaal*

voor waaruit moet blijken dat u de oproepingsbrief voor een gehoor voor het CGVS in het kader van uw tweede asielaanvraag niet ontvangen hebt. Deze kunnen uw verklaring ondersteunen dat u de oproepingsbrief niet ontvangen had, maar zijn verder niet relevant met betrekking tot de inhoudelijke beoordeling van uw huidige asielaanvraag. Verder legt u een brief van uw broer voor, waarin hij uitlegt dat er nog steeds problemen zijn en dat de politie naar u op zoek is. Dit soort brieven heeft echter een 'gesolliciteerd' karakter en kan niet worden aangenomen als bewijs voor de vervolgingsfeiten die u ondergaan zou hebben in Angola. Er is immers geen bewijs dat deze brief inderdaad van uw broer afkomstig is en indien dit wel zo zou zijn, bewijst dit nog niet dat de inhoud van de brief aan de werkelijkheid voldoet. Brieven van privé-personen hebben bovendien geen officieel karakter en geen bewijswaarde.

Met betrekking tot de twee oproepingsbrieven van DNIC die u voorlegt kan opgemerkt worden dat deze niet stipuleren in verband waarmee u wordt opgeroepen. U brengt bovendien geen wijzigingen aan in uw verklaringen tijdens uw eerste gehoor voor het commissariaat, waaruit kan worden afgeleid dat u vasthoudt aan de verklaringen die u tijdens uw eerste asielaanvraag aflegde en dat de documenten die u voorlegt de problemen die u toen aanhaalde dienen te ondersteunen. U kon uw lidmaatschap van het MPLA en vervolging door de Angolese autoriteiten tijdens uw eerste asielaanvraag echter niet aannemelijk maken en u legt geen verklaringen af tijdens uw huidige (noch tijdens uw vorige) asielaanvraag die ander licht kunnen werpen op deze beoordeling (zie verklaring meervoudige aanvraag d.d. 26/11/2013 pt. 15, 18, 19 en verklaring d.d. 16/3/2012 pt. 37). Documenten moeten, om enige waarde te hebben, ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. De oproepingsbrieven die u voorlegt en die moeten aantonen dat u nog steeds gezocht wordt, kunnen de eerdere beoordeling van uw asielaanvraag dus evenmin veranderen. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het dossier enkel kopieën bevat, die niet kunnen onderzocht worden op authenticiteit. Volgens uw verklaringen zouden de originelen reeds in het bezit zijn van het CGVS, maar de documenten die u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorlegde betreffen eveneens kopieën." Voorhouden dat er aan de desbetreffende documenten geen bewijswaarde wordt gehecht louter omdat het fotokopieën zijn, is gelet op bovenstaande motieven dan ook allerminst ernstig te noemen.

Waar verzoekende partij voorhoudt dat haar documenten niet in aanmerking werden genomen omdat zij niet aanwezig was tijdens het gehoor van haar tweede asielaanvraag, wijst de Raad erop dat de documenten die zij in het kader van haar tweede asielaanvraag heeft neergelegd, zijnde een brief van haar broer d.d. 29/01/2012 en twee oproepingsbrieven voor ondervraging van de Angolese politie voor 9/1/2012 en 19/1/2012, werden beoordeeld in het kader van haar huidige en derde asielaanvraag.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS